

Poděkování syna Jana Sedláka na posledním rozloučení v kostele Neposkvrněného početí Panny Marie

Přišla chvíle dočasného rozloučení.

Náš tatínek se narodil na Českomoravské vysočině ve škole na Františkách 11. září roku 1930 jako syn místního řídicího učitele a jako nejstarší ze tří dětí. Pokřtěn byl v nedalekém kostelíku v Pusté Kamenici. Do školy začal chodit ve svém rodném domě na Františkách. Náš tatínek často vzpomínal, že měl do školy nejbliž ze všech dětí, ráno jen přešel chodbu, kdežto ostatní děti se třeba v zimě sjížděly zdaleka na lyžích a sněhu bývalo tolik, že byly vidět jen špičky školního dřevěného plotu.

Rodina se často stěhovala podle toho, kde zrovna tatínkův tatínek – náš dědeček – učil. Z František rodina přesídlila do Skutče. Jako desetiletý byl přítomen primiční mše svaté svého strýčka P. Josefa Sedláka, děkana ve Vysokém Mýtě a i primiční mše svaté strýčkova spolužáka a mučedníka číhošťského faráře P. Josefa Toufara.

Jako jedenáctiletý vnímal vyhlazení a vypálení nedaleké vesnice Ležáky. Dvě děti z Ležáků byly uprostřed vyučování odvedeny esesákem přímo ze skutečské školy.

Dalším již poválečným bydlištěm jeho rodiny bylo Štětí v Polabí a pak Hošťka, kde dědeček založil novou měšťanskou školu a stal se jejím ředitelem.

V roce 1948 přišla na jejich již pětičlennou rodinu těžká zkouška. Vzhledem ke katolickému vyznání musel dědeček ukončit svoji pedagogickou činnost a celá rodina se musela do 14 dnů vystěhovat. Tehdy jim přišla vhod polorozpadlá neosídlená katolická fara v Křešicích, která jim poskytla střechu nad hlavou. A začal jiný život. Babička musela do továrny, aby pomohla dědečkovi, který nesehnal jinou práci než jako pomocný dělník v olejně v Lovosicích, uživit rodinu. Celá rodina se zapojila naplno do života křešické farnosti od zajišťování květinové výzdoby a kostelničení až po tatínkovu funkci varhaníka a vedoucího chrámového sboru.

Po absolvování litoměřického gymnázia odešel tatínek studovat do Prahy matematickou statistiku na Univerzitě Karlově. Bydlel spolu s ostatními mimopražskými studenty na Hradčanském náměstí vedle Pražského arcibiskupství v kanovníckém domě u preláta Čiháka a chodil zpívat gregoriánský chorál k panu Venhodovi. Po studiích se stal vysokoškolským asistentem, ale tuto činnost byl donucen vzhledem k politickým poměrům v naší zemi ukončit.

Dalšími jeho pracovními působišti byl zejména Výzkumný ústav matematických strojů, INORGA – Ústav pro automatizaci řízení v průmyslu a Pedagogická fakulta Západočeské univerzity, kde založil katedru výpočetní a didaktické techniky.

V roce 1957 se oženil s naší maminkou Irenkou a jejich manželství trvalo téměř 63 let.

Chceme Ti, tati, poděkovat, že jste nás všechny čtyři děti s maminkou vůbec měli. V době těžkého komunismu nebyly čtyři děti běžné.

Chceme Ti poděkovat, že ses nikdy nebál hlásat svou víru v Boha nahlas, i když jsi byl za to diskriminovaný. Když papež Jan Pavel II. navštívil poprvé své rodné Polsko, jeli jsme tam z Prahy celá rodina a určitě se se sourozenci shodneme, že na tamní duchovní zážitky se nedá nikdy zapomenout. Tvrdě jsi za tenhle polský výlet v práci platil a tvrdě jsi za něj byl stíhán, ale nikdy Tě režim neohnul a Tvá páteř zůstala rovná.

Stál jsi u zrodu prvního počítače v Čechách. Mohl jsi jako výzkumný pracovník emigrovat, ale neudělal jsi to. Zůstal jsi věrný nejen Kristu, ale zůstal jsi věrný i této zemi. Děkujeme Ti za to. Předal jsi nám lásku k české vlasti, k rodné Vysočině, k úrodnému Polabí, kam Vás celou rodinu události padesátých let zavály, a i k matičce Praze, kde jsi zakotvil od svých studentských let a kde jsi našel svou celoživotní lásku Irenku.

Předal jsi nám rovněž lásku k hudbě. Když jsme byli malí, každý týden jsi ladil starý klavír, aby se na něj dalo alespoň trochu hrát. Když byla v jakémkoliv kostele mše svatá bez varhaníka, vždy jsi šel ochotně bez jakéhokoli honoráře hrát, i když byl třeba veliký mráz. Nejvíce jsi miloval skladatele Antonína Dvořáka. Myslím, že jsi nám předal přesně to, co bylo Dvořákovým životním krédem: „Bůh, láska a vlast je to jediné, co vede ke šťastnému cíli.“

Možná jsi byl ve výchově někdy tvrdý, ale myslím, že jsme všichni čtyři časem pochopili, že pod tím vším byla schována láska a Tvá otcovská starostlivost vychovat nás co nejlépe. A myslím, že to každý z nás v nejdělejší životní situaci ocenil a v duchu Ti za to poděkoval.

Slibujeme Ti tati, že se my, Tvoje děti, budeme snažit žít tak, aby ses za nás nikdy nemusel stydět.